

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S.**, so sídlom v L., zastúpenej JUDr. Z. K., advokátkou v L., proti žalovanej **Slovenskej republike**, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 7 C 79/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 6. augusta 2013 sp. zn. 5 Co 230/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 25. januára 2013 č. k. 7 C 79/2012-82 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu (spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní súdu) podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Poukázal a rozviedol predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Konštatoval, že pre daný spor bolo primárne a rozhodujúce nenaplnenie predpokladu – príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Uviedol, že žalobkyňa vymedzila nesprávny úradný postup nekonaním Okresného súdu Liptovský Mikuláš – nevydaním uznesenia o námietkach veriteľov proti rozvrhu výťažku v exekučnom konaní v období od 23. júla 1999 (od zrušenia rozhodnutia okresného súdu krajským súdom) do 9. júna 2003 (do opätovného rozhodnutia okresného súdu). V uvedenom období však k úbytku majetkových hodnôt žalobkyne nedošlo. Nekonanie súdu môže mať za následok vznik zodpovednosti len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku

žalobkyne, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve iba týmto postupom. Len z dôvodu dopustenia sa procesnej nesprávnosti bez ďalšieho zodpovedný subjekt nemôže zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí lehoty, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Rozhodujúcimi objektívnymi skutočnosťami, ktoré súviseli s vydaním výťažku dražby z exekučného konania do konkurznej podstaty bolo uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 25. júna 2004 o neschválení rozvrhu výťažku a vyhlásenie konkurzu na majetok povinného 10. septembra 2004. Z postupného sledu jednotlivých skutkových okolností predmetnej veci je zrejmé, že nevydanie uznesenia o zamietnutí námietok veriteľov (9. júna 2003) v primeranej lehote predstavovalo nesprávny úradný postup okresného súdu a bolo článkom reťazca príčin a následkov. Zo sledu relevantných príčin a následkov však vyplýva, že tvrdené zmenšenie majetku žalobkyne nebolo spôsobené priamo nesprávnym úradným postupom okresného súdu. K majetkovej ujme by nedošlo, ak by bol uznesením súdu z 25. júna 2004 schválený rozvrh výťažku v prípade správneho postupu súdneho exekútora. Následne by nedošlo k vyplateniu výťažku žalobkyni ako oprávnenej. Nejednalo sa preto o priame ale sprostredkované pôsobenie nesprávneho úradného postupu. Až pridružením ďalších uvedených objektívnych skutočností, okresným súdom nezapríčených, nastal predmetný následok. V komplexe skutočností nevydanie predmetného uznesenia v primeranej lehote nebolo podstatnou a rozhodujúcou príčinou, že sa pohľadávka oprávnenej (žalobkyne) neuspokojila z majetku povinného. Ak by bol rozvrh výťažku súdnym exekútorom vykonaný správne, bol by súdom schválený 25. júna 2004 a do vyhlásenia konkurzu mohla byť žalobkyňa ako oprávnená uspokojená v exekučnom konaní. Uvedený následok mohol nastať aj v prípade, ak by súdny exekútor po neschválení rozvrhu výťažku postupoval podľa pokynu okresného súdu a realizoval rozvrh výťažku v zmysle odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Súdny exekútor však podal odvolanie proti uzneseniu o neschválení rozvrhu výťažku, o ktorom odvolací súd rozhodol 30. novembra 2004, pričom následne podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky 24. júla 2006. Súd sa zaoberal aj mierou reálnej úspešnosti žalobkyne v exekučnom konaní, t. j. predpokladaným rozsahom možností uspokojenia žalobkyne v exekúcii s prihliadnutím na výsledky exekučného konania, ktoré by bolo možno očakávať v prípade správneho úradného postupu súdu. Po podrobnom opísaní priebehu exekučného konania dospel k záveru, že aj v prípade správneho postupu by bola miera reálnej úspešnosti žalobkyne ako oprávnenej v exekučnom konaní porovnateľná (vzhľadom na dátum vyhlásenia konkurzu). Teda vplyv samotného nesprávneho úradného postupu na majetok žalobkyne nebol priamy. Ak okresný súd nerozhodol v primeranej lehote, nemôže

len z dôvodu dopustenia sa uvedenej nesprávnosti bez ďalšieho zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí obdobia označeného žalobkyňou ako nesprávny úradný postup (t. j. ďalšie objektívne skutočnosti a úkony jednotlivých subjektov). Súd bol viazaný skutkovým stavom vymedzením žaloby. Výšku majetkovej ujmy, ktorá vzniká nesprávnym úradným postupom súdu, nemožno bez ďalšieho stotožňovať s výškou pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní. Treba uviesť, že žalobkyňou uvedená škoda spočívajúca v zahrnutí peňažnej sumy získanej vydražením majetku povinného do konkurznej podstaty nepredstavuje bez ďalšieho nevyhľaditeľnosť pohľadávky. Výťažok dražby v exekučnom konaní sa nestal súčasťou konkurznej podstaty v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu vymedzeného žalobkyňou. Preto súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody v príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom okresného súdu a znížením jej majetku. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 150 ods. 1 O. s. p., keď dôvody hodné osobitného zreteľa vyvodil z okolností danej veci.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 6. augusta 2013 sp. zn. 5 Co 230/2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil aj s jeho odôvodnením, preto sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Po preskúmaní napadnutého rozsudku a prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ, odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p. a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery okresného súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Dodal, že na doplnenie odvolania nemohol

prihliadať, pretože uvedený dôkazný prostriedok mohla žalobkyňa predložiť už pred súdom prvého stupňa. Opodstatnenosť argumentácií, na ktorých odvolateľka založila svoje odvolacie dôvody teda neuznal. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 150 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f) O. s. p., čím je zároveň daná aj prípustnosť dovolania. Uviedla, že odvolací súd sa absolútne nevysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa uvedenej simulácie vo vzťahu k časovému hľadisku nečinnosti okresného súdu v exekučnej veci a vychádzajúcej zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom. Na rozdiel od prvostupňového súdu, ale tvrdila, že obdobie 21 mesiacov (t. j. od začiatku roka 2003 do 6. októbra 2004, kedy bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka žalobkyne) je objektívne dostatočne dlhá lehota na to, aby v nej súdny exekútor vykonal rozvrh výťažku, príslušný súd schválil rozvrh výťažku a zároveň došlo aj k uspokojeniu jej pohľadávky v exekučnom konaní. Poukázala pritom na príslušnú judikatúru rozoberajúcu, čo treba rozumieť pod odňatím možnosti konať pred súdom z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia súdu a na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 26. marca 2006 pripojený k doplneniu odvolania. Podľa neho v súdnom konaní vzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za prieťahy v konaní už len tým, že k daným prieťahom došlo a nie je treba, aby v dôsledku prieťahov boli porušené aj iné práva poškodeného. Tento rozsudok nemožno považovať za dôkaz, ale doplnenie právnej argumentácie, čo zákon nezakazuje. Napokon mal byť súdu známy aj bez toho, aby naň poukazovala.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. žalobkyňa nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zamerlal na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené, t. j. že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Žalobkyňa namietala nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska vysporiadania sa s jej odvolacími námietkami.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia

v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanvej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa z hľadiska posúdenia splnenia predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom okresného súdu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a súhlasil s podstatnou argumentáciou ním použitou („prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa

odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil“). Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami žalobkyne, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach poukázal.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nesplnení predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu uplatnenú žalobkyňou titulom nesprávneho úradného postupu okresného súdu (prieťahov v exekučnom konaní) podľa zákona č. 58/1969 Zb. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Z koncipovania obsahu dovolania možno vyvodiť, že aj keď prípustnosť dovolania žalobkyňa vyvodzovala z vady konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. v podstate namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.,

lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam žalobkyne z hľadiska správnosti ich právnych záverov.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože jej trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. novembra 2014

JUDr. Oľga Trnková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová